

Må jeg så ikke med hensyn til dem over 70 år sige: Jamen det er en arbejdsindkomst på 180.000 kr. Men hvor er logikken? For hvis man har en formueindkomst på 14 mio. kr., så bliver beløbet ikke reduceret, men hvis man har lyst til at vedblive med at være aktiv og fortsætte med at arbejde, efter man er blevet 70 år, så bliver man ramt. En folkepensionist, der er gift med én i arbejde, bliver også ramt. Alle boligejerne blev ramt. Det behøver man ikke store regnestykker for at regne ud, for man kan bare tage den reduktion, der skete af lejeværdien. Vi har jo skatteministerens egne svar på, at den ikke gav fuld dækning for de stigende ejendomsværdier. Så der var nogle, der blev ramt.

Jeg synes ikke, det er nogen idé at bruge hele debatten i dag på at sige det, for vi har haft debatten, da vi havde den debat, der hed pensionisterne og skattereformen, og da havde vi alle de her ting på bordet. Det var da også helt klart, at selv regeringen indså, at der var nogle, der blev ramt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg må sige til fru Kirsten Jacobsen, at det kan ikke nytte noget at sige, at tjenestemandspensionisterne blev ramt. Nej, der var nogle, der fik forskellige grader af kompensation, og der var nogle, der fik forskellige grader af forventning opfyldt. Der var ingen, der blev ramt, men der var nogle, der fik mindre end andre oven i, hvad de fik i forvejen.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil ikke slås med Det Radikale Venstre om navnet til barnet. Jeg vil kun konstatere, at barnet blev ramt.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Fru Elisabeth Arnold. Denne gang er det ikke en kort bemærkning.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg ved ikke, hvordan det kan være, at Fremskridtspartiet ofte rejser disse forespørgsler om folkepensionen, men det synes altså at være et fast tilbagevendende tema for dem. Det har åbenbart denne gang været en artikel i Berlingske Tidende, der har givet Fremskridtspartiet et påskud til endnu en gang at få en debat med den skjulte dagsorden atter at rejse tvivl om, hvorvidt der her i Folketinget er vilje til at sikre

folkepensionens grundbeløb til ældre medborgere i samfundet.

Jeg vil gerne på Det Radikale Venstres vegne med det samme sige, at Det Radikale Venstre anser folkepensionen for at være et ubetinget gode i vores samfund. Vi værner om den, og vi vil gøre alt, hvad der står i vores magt for at sørge for, at samfundet kører så godt, at vi stadig væk ved de unge mennesker, der er i arbejde, kan finansiere, at de ældre medborgere kan få en tryk alderdom.

Spørgsmålet er, hvad det er for forventninger, folk har, når de nærmer sig pensionsalderen, når de bliver folkepensionister. Der er ingen tvivl om, at folk, der kommer i 67-årsalderen, og som går på folkepension, ved, at de får en folkepension af en vis størrelse. Det beløb holder vi fast ved. Det er sagt af flere andre ordførere, og det bliver også sagt flere gange af mig.

Men er det nok til at sikre en tryk alderdom? Det er jo dét, der er spørgsmålet. Der er mange, der i dag har været inde på, at vi har en stigende andel af ældre medborgere, men så vidt jeg husker, er der ingen, der har været inde på, at sammensætningen af de ældre medborgere nu er fundamentalt forskellig – eller deres karakter, deres forventninger til alderdommen er anderledes, deres forventninger til levefoden er anderledes, end den var for blot en generation siden.

De pensionistægtepar, der gik på pension for 10 år siden, var for en store gruppes vedkommende et LO-arbejderpar, der gik fra én arbejdsindkomst til to folkepensioner, for så god er vores folkepensionsordning her i landet, at også husmødre, som aldrig har været på arbejdsmarkedet, får folkepension. Det typiske pensionistægtepar var for 10 år siden en LO-arbejder og hans kone, dvs. én arbejdsindkomst, to folkepensioner, og det er slet ikke dårligt. Det er der faktisk mange som får en udmærket alderdom af, og de kan opretholde noget, der minder om deres hidtidige levestandard, i mange, mange år og har det helt fint med det.

De pensionistægtepar, der går på pension om 10 år, ser helt anderledes ud. Det er pensionistægtepar, hvor begge parter har haft del- eller fuldtidsarbejde i en lang, lang, lang periode, måske hele deres liv, og som har vænnet sig til en meget høj levestandard. Hvis de begge to lige pludselig, når de bliver 67 år, går på folkepension med det niveau, vi kender nu, så bliver det noget, der kan mærkes.